

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce

Fatra, a .s.,
se sídlem třída Tomáše Bati 1541, Napajedla
zastoupen JUDr. Sylvíí Sobolovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo průmyslu a obchodu
se sídlem Na Františku 32, Praha 1
zastoupen JUDr. Bc. Petrem Kadlecem, advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614937/21/61500,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalovaným, jako poskytovatelem dotace, podle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“ nebo „RP“) zamítnuta jeho žádost ze dne 20. 6. 2020, o poskytnutí dotace, pod registračním č. CZ.01.3.10/0.0/0.0/19_251/0022408, o poskytnutí veřejné podpory ve výši 7 200 000 Kč (dále též „Žádost“), podané na základě výzvy „Úspory energie V. výzva“ (dále též „Výzva“), vyhlášené dle § 14j citovaného zákona v rámci Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (dále též „OP PIK“ nebo „Operační program“), na projekt s předmětem „Energetické úpravy vzduchotechniky VZT B. 24 II. Etapa- Fatra a. s. Napajedla“ (dále též „Projekt“).
2. Operační program Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (dále jen „Program“) byl schválen usnesením vlády ČR ze dne 14. 7. 2014 č. 581 a rozhodnutím Evropské komise K (2015)3039 ze dne 29. 4. 2015. Program byl schválen pro účely poskytování podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Program od svého počátku stanovuje v souladu s čl. 120 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „Nařízení 1303/2013“) míru spolufinancování jednotlivých projektů.
3. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo:
4. Žalovaný předně popsal zdroj a způsob financování Projektu. Uvedl, že Program nepředpokládá spolufinancování projektů ze státního rozpočtu. Vyšel ze zjištění, že Nařízením 1303/2013 nastavený mechanismus vyplácení podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj je takový, že příjemce dotace (zde účastník řízení) nejprve předfinancuje způsobilé výdaje ze svých zdrojů. Následně předloží žádost o platbu správnímu orgánu, na jejímž základě je poskytnutá dotace po provedení souvisejících úkonů správního orgánu příjemci dotace vyplacena. Teprve poté žádá správní orgán o vyplacení příslušné částky Evropskou komisí a částka vynaložená nejprve ze státního rozpočtu se tak do rozpočtu České republiky vrací. Příjemcům dotací jsou poskytovány prostředky ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z Národního fondu ve smyslu ust. § 44 odst. 2 písm. f) rozpočtových pravidel. V praktické rovině jsou při návrhu státního rozpočtu prostředky určené na předfinancování rozpočtovány jak na příjmové, tak na výdajové straně rozpočtu. V rámci rozpočtu jsou oba zdroje financování rozpočtovány v průřezovém ukazateli „Výdaje spolufinancované zcela nebo částečně z rozpočtu Evropské unie bez společné zemědělské politiky“. Takto rozpočtované prostředky není možné využít na jiný účel, než na který jsou rozpočtovány.
5. Žalovaný vysvětlil, že takto přijaté prostředky pouze kryjí předtím vynaložené výdaje na předfinancování a odkázal na Metodický pokyn finančních toků programů spolufinancovaných z Evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského

námořního a rybářského fondu na programové období 2014 – 2020 schválený usnesením vlády č. 837 ze dne 15. 10. 2014, kap. 6.2.1).

6. V procesu schvalování Žádosti hodnotil kritéria, jejichž účelem je vybrání těch projektů, které mohou být v rámci dané Výzvy podpořeny s ohledem na účel a pravidla samotné Výzvy a žádost byla vyhodnocena kladně. Žalovaný však kromě samotného hodnocení Žádosti také uvedl, že je na zvážení i podpora Projektu z hlediska splnění podmínek dle ust. § 4c zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“ nebo „ZSZ“).
7. V uvedené souvislosti žalovaný dále uvedl, že Evropská komise provedla audit projektů - audit č. REGC414CZ0133 (dále jen „Audit“), na které byly poskytnuty dotace společností ze skupiny Agrofert, do které patří i žalobce. Audit se týkal všech aspektů souvisejících s procesem řízení a přidělování finančních prostředků EU, od schválení operačních programů až po fázi provádění, se zaměřením na zapojení předsedy vlády Ing. A. B. a na jakýkoliv domnělý střet zájmů. Jednalo se tedy o tematický audit souladu řídicích a kontrolních systémů s právním rámcem v souvislosti s opatřeními proti střetu zájmů. Evropská komise Audit vykonala dle čl. 75 ods. 1 a 2 Nařízení 1303/2013. Závěrečná zpráva o auditu je ze dne 29. 11. 2019 (anglické znění), když české znění Závěrečné zprávy o auditu je datováno dnem 5. 2. 2020. Žalovaný uvedl, že ve finální zprávě jsou uvedena konečná zjištění, závěry a doporučení auditorů Evropské komise k výsledným požadovaným nápravným opatřením. Následně Česká republika obdržela dne 22. 10. 2020 tzv. follow up dopis (anglickou verzi) k uvedenému Auditu, česká verze následovala 18. 12. 2020. Evropská komise v rámci svých auditních zjištění kromě jiného uvedla, že všechny dotace, které byly poskytnuty společností ze skupiny Agrofert v rámci Programu, za současného splnění podmínky podání žádosti o podporu od 1. 9. 2017 dále a poskytnuté v době, kdy Ing. A. B. je (byl) veřejným funkcionářem, byly poskytnuty v rozporu s ust. § 4c zákona o střetu zájmů. Evropská komise dále uvedla, že u dotčených výdajů, resp. takto poskytnutých dotací by české úřady měly zrušit poskytnutí těchto dotací a vyjmout je z Programu. Navíc Evropská komise dodala, že (za výše uvedených podmínek) nesmí správní orgán vybrat (k podpoře) a poskytnout dotace společností ze skupiny Agrofert. Evropská komise dále uvedla, že identifikovala tři dotace, které byly společností ze skupiny Agrofert poskytnuty v rozporu s jejími výše uvedenými závěry. V rámci vyjádření k jednomu takovému konkrétnímu projektu (dotace poskytnutá v rámci Programu společností Fatra, a.s., jejímž jediným akcionářem je a ke dni vydání příslušného rozhodnutí o poskytnutí dotace byla společnost AGROFERT, a.s., ačkoliv tento projekt nebyl předmětem Auditu, uvedla, a to z důvodu porušení ust. § 4c zákona o střetu zájmů, že v případě, že by výdaje za tento projekt byly zahrnuty do žádosti o platbu, bude uvedený výdaj považován za neoprávněný a uvedené by mohla Evropská komise opravit zrušením odpovídajícího příspěvku EU na Program ve smyslu čl. 144 odst. 1 Nařízení 1303/2013. Pokud by byla žádost o platbu Evropské komisi předložena, byly by dané výdaje považovány za neoprávněné.
8. Žalovaný tedy obdržel od Evropské komise závěr, podle kterého jsou dotace, poskytnuté společností ze skupiny Agrofert za určitých podmínek (tj. žádost o podporu podaná od 1. 9. 2017 a dále, pokud současně pan Ing. A. B. byl (je) veřejným funkcionářem), nezpůsobilé k poskytnutí příspěvku z Evropského fondu pro regionální rozvoj a nebudou ze strany Evropské komise České republice proplaceny, resp. Česká republika musí dokonce potvrdit, že o vyplacení těchto finančních prostředků ani ne žádá.

9. Připustil, že výstupy Auditů nebyly rozhodnutím ve smyslu čl. 144 a 145 nařízení č. 1303/2013, závěry Auditů však zohlednil při posuzování žádosti s ohledem na plnění svých úkolů nejhospodárnějším způsobem dle § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel; předběžnou kontrolu plánovaných a připravovaných akcí dle § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě; zachování rovnosti mezi žadateli o dotaci; a povinnost předcházet nesrovnalostem dle čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013. Žalovaný zamítl žádost žalobce pro neexistenci zdroje financování, a vyjádřil se k argumentaci žalobce.
10. Dále rovněž připustil, že správní spis neobsahoval podklady, z nichž Evropská komise vycházela při vypracování auditních výstupů, což by mohlo vzbuzovat pochyby o tom, zda skutkový stav odpovídal stavu zjištěnému Evropskou komisí, měl však za to, že nejde o vadu, neboť Žádost zamítl pro nesplnění předpokladu pro poskytnutí dotace z operačního programu, tj. financování projektu z Evropského fondu pro regionální rozvoj, nikoli pro střet zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, který vůbec neposuzoval. Z téhož důvodu se nezabýval střetem zájmů podle čl. 61 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1046 ze dne 18. 7. 2018 (dále jen „finanční nařízení“).
11. Ve sledu uvedeného žalovaný posuzoval žádost žalobce. Konstatoval, že podle ust. § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel není na dotaci nárok a dle ustálené judikatury správních soudů je nárok na dotaci konstituován až vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace za předpokladu, že budou splněny podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Mezi tyto podmínky žalovaný zařadil i povinnost danou § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, podle kterého je organizační složka státu, zde správní orgán, povinna dbát, aby plnila určené úkoly co nejhospodárnějším způsobem. Uvedená povinnost správního orgánu se týká i jeho činností v rámci poskytování dotací z Programu. Proto pokud Program předpokládá v konečném důsledku plné financování z Evropského fondu pro regionální rozvoj a správní orgán ví, že tyto prostředky z Evropského fondu pro regionální rozvoj v případě jejich poskytnutí neobdrží (viz výše zmíněné články 144 a 145 Nařízení 1303/2013), postupoval by již v okamžiku vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace v rozporu s uvedeným zákonným ustanovením, neboť jeho postup by měl Programem nepředvídaný negativní dopad na státní rozpočet.
12. Správní orgán je přitom povinen dbát, aby dosahoval příjmů stanovených rozpočtem, nerealizoval neoprávněné výdaje a plnil určené úkoly nejhospodárnějším způsobem. Porušení povinnosti dle ust. § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel je přitom porušením rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. f) rozpočtových pravidel, za které může být správnímu orgánu uložena povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně.
13. Žalovaný rovněž poukázal na metodiku kontroly plánovaných a připravovaných operací podle zákona 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole) a vyhlášky č. 416/2004 Sb., kterou se provádí zákona o finanční kontrole s tím, že před finanční operací se ověřuje dodržení právních předpisů, kritérií stanovených pro hospodárný výkon státní správy. Příkazce operace prověřuje přijetí opatření k vyloučení nebo zmírnění finančních, právních i jiných rizik z hlediska veřejných výdajů a programů.
14. Žalovaný dále neshledal možnost poskytnutí dotace z hlediska principu rovnosti a rovného zacházení ve vztahu k podmínkám jiných příjemců dotací a s odkazem na princip předcházení nesrovnalostem vyjádřený Ústavním soudem nálezu Pl. ÚS 12/14, v němž

Ústavní soud pojednal o veřejném zájmu na ochraně před porušováním právních povinností příjemci, zejména před porušením rozpočtové kázně, a dovodil že, tento veřejný zájem legitimizuje pozastavení čerpání dotace. Pokud tedy správní orgán je oprávněn pozastavit vyplacení již poskytnuté dotace z důvodu předcházení vzniku porušení rozpočtové kázně a zároveň je dle ust. § 15 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel oprávněn dotaci odejmout, pokud došlo po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace k vázání prostředků státního rozpočtu, pak výkladem a *minori ad maius* správní orgán dovodil, že tím spíše je možné rozhodnout o neposkytnutí dotace, a to z důvodu následného nenavrácení vynaložených finančních prostředků do rozpočtu České republiky. K tomu žalovaný zároveň odkázal na Ústavním soudem vyslovený ústavní princip, podle něhož mají být národní právní předpisy interpretovány souladně s principy evropské integrace a spolupráce unijských orgánů a orgánů členského státu. Pokud tedy existuje několik interpretací, přičemž jen některé z nich vedou k dosažení závazku, který převzala Česká republika v souvislosti se svým členstvím v Evropské unii, je nutno volit výklad, který podporuje realizaci tohoto závazku, a nikoliv výklad, který tuto realizaci znemožňuje.

15. Žalovaný proto dospěl k závěru, že jeho pravomoci stanovené zejména rozpočtovými pravidly (pravomoc rozhodnout o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace dle ust. § 14m odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel) musí být vykládány souladně s povinností předcházení vzniku nesrovnalostí, která vyplývá z Nařízení 1303/2013. I když tedy rozpočtová pravidla neobsahují explicitně uvedený důvod zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace, spočívající v „neexistenci zdroje financování“, správní orgán dovozuje, že jeho obecná pravomoc rozhodnout o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace v sobě tuto možnost obsahuje, když jediné její pomocí lze dostat závazkům výše uvedeným.
16. Žalovaný dále v rozhodnutí shrnul vyjádření žalobce a dokumenty předložené jím k tvrzení, že nesplňuje znaky zákazu vyplývajícího z ust. § 4c zákona o střetu zájmů, neboť není obchodní společností, ve které by veřejný funkcionář ani jím ovládaná osoba vlastnila podíl představující alespoň 25 % účasti společníka, resp. dokládal, že jeho jedinou ovládající osobou je společnost AGROFERT, a.s. (dále jen „Agrofert“), a že závěry učiněné Evropskou komisí ohledně ovládání skupiny Agrofert jsou chybné. Žalovaný zrekapituloval výhrady žalobce ke zjištění Evropské komise o střetu zájmů, k pravomoci Evropské komise vykládat české právní předpisy a kontrolovat konkrétní dotační projekty. K uvedenému a k návrhu žalobce provádět dokazování důkazními prostředky, které byly získány v souladu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že je to správní orgán, který je dle ust. § 50 správního řádu povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jak je tomu v oblasti poskytování dotací, zde v souladu s Programem.
17. Žalovaný tak musel vzít v úvahu jako podklad ve smyslu ust. § 50 odst. 1 správního řádu i předmětný Audit a jeho závěry ohledně nemožnosti žádat o vyplacení určitých výdajů z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Správnímu orgánu nepřísluší pravomoc v rámci řízení o poskytnutí dotace hodnotit soulad postupů Evropské komise s právními předpisy. Argumenty žalobce o nepoužitelnosti auditních závěrů považoval žalovaný za nepřiléhající k danému řízení.
18. Žalovaný odmítl jako určující pro svůj postup vyjádření žalobce, že Česká republika má řadu možností, jak reagovat na žádosti předložené společnostmi ze skupiny Agrofert, a to včetně

jejich financování z národních rozpočtů s poukazem na postup Evropské komise a její závěry. Správní orgán si byl vědom skutečnosti, že součástí správního spisu, resp. Závěrečné zprávy o auditu a dokumentu Follow up nejsou podklady, ze kterých vycházela Evropská komise při formulaci svých závěrů, žalovaný však v rámci správního řízení neposuzoval primárně splnění podmínek ust. §4c zákona o střetu zájmů, pro které by porovnání zejména statutů svěřenských fondů, ze kterých vycházela Evropská komise, s jejich aktuální verzí, bylo potřebné. Žalovaný v případě tohoto rozhodnutí uplatnil princip prevence a důvodem zamítnutí žádosti tak bylo nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj s ohledem na závěry učiněné v uvedených dokumentech Evropskou komisí. Argumentace žalobce, že žádné zákonné předpisy, Program a ani dotační podmínky nestanoví, že by dotace účastníkovi řízení nemohla být vyplacena čistě z národních prostředků, je chybná. Dotčená Výzva s následným proplacením dotčených prostředků z Evropského fondu pro regionální rozvoj jednoznačně počítá, a to v čl. 5.1 písm. d). Kromě toho Výzva v čl. 7 stanoví, že dotace v rámci Výzvy budou poskytovány v souladu s Pravidly spolufinancování strukturálních a investičních fondů v programovém období 2014 – 2020. Tato Pravidla byla schválena usnesením vlády ČR č. 583 dne 14. 7. 2014 a stanoví, že v případě subjektů jako je účastník řízení, nebude státní rozpočet poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude hradit celou národní část spolufinancování.

19. Žalovaný odmítl i tvrzení žalobce o nepoužitelnosti závěrů auditu i z toho důvodu, že audit se žádosti účastníka řízení vůbec netýkal. Žalovaný Audit nevnímal izolovaně, pouze ve vztahu k projektům, které předmětem auditu byly, neboť to vylučuje charakter zjištění a závěr Evropské komise, a dále i případ jiné dotace žalobce, který rovněž nebyl předmětem Auditu.
20. Žalovaný odmítl i argumentaci žalobce, že na něj nedopadá čl. 61 Finančního nařízení (poznámka soudu – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euroatom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, dále též „Finanční nařízení“) s tím, že tento článek se týká zabránění střetu zájmů a důvodem zamítnutí žádosti je nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat Projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
21. K námitce žalobce, že auditní závěry nejsou rozhodnutím a ze strany Evropské komise by případně mělo dojít k přijetí rozhodnutí dle čl. 85 Nařízení 1303/2013, když to je následně napadnutelné u Soudního dvora Evropské unie žalovaný uvedl, že i při vědomí takového postupu, toto nijak neovlivňuje povinnosti žalovaného dostát principu prevence a předcházení nesrovnalostem, přičemž ochranu státního rozpočtu České republiky jako veřejný zájem je nutné upřednostnit i s ohledem na další žádosti společností ze skupiny Agrofert. Potenciální dopady na státní rozpočet České republiky jsou tak rozsáhlejšího charakteru, než jen provedení čisté finanční opravy týkající se jednotlivé operace.
22. K argumentaci žalobce, že u dotací je běžné, že správní orgán ve své podstatě poskytuje v rámci Programu všechny dotace nejprve ze státního rozpočtu, žalovaný konstatoval, že tak standardně činí v situaci, kdy neví o žádném možném riziku následného neproplacení dotčených finančních prostředků ze strany Evropské komise, to však není případ žalobce. Žalovaný vysvětlil, že v případě vyplacení K poskytnutí a vyplacení dotace v případě dřívější

žádosti žalobce uvedl, že dotaci poskytl předtím, než byl obeznámen se závěry Evropské komise, avšak toto vyplacení dotace mělo další konsekvence (rozhodnutí o přerušení platby) před Evropskou komisí, ukazující na další směr jejího rozhodování v rámci relevance závěrů jejích auditorů.

23. Žalovaný nepřisvědčil návrhům žalobce na doplnění správního spisu vyjádřeními třetích osob a komunikací ve formě dopisů ohledně certifikace určitých výdajů s tím, že relevantním podkladem je rozhodnutí Evropské komise ze dne 9. 8. 2021 o přerušení platební lhůty u uvedeného projektu a toto rozhodnutí má relevanci i vůči předmětné Žádosti. Obdobně nepovažoval žalovaný za nutné žádat o svědecké výpovědi jednotlivé komisaře či jiné zaměstnance Evropské komise. Nicméně i z důvodu obrany žalobce bylo žalovanému zakázáno řízení prodlužovat, resp. byl nucen v konkrétním případě rozhodnout, a to na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze (rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 14A 49/2020 -79 ze dne 5. 10. 2020). Správní orgán byl tedy povinen rozhodnout dle skutkových a právních okolností daných ke dni vydání rozhodnutí, přičemž závěry Evropské komise se k tomuto dni nikterak nezměnily. Správní orgán není ve smyslu ust. § 52 správního řádu návrhem účastníka řízení vázán a věc posoudil tak, že provedení navrhovaných důkazů není potřebné ke zjištění stavu věci.
24. Žalovaný uzavřel, že v rámci svého správního uvážení zohlednil okolnosti, jimiž je (výše uvedený Audit a jeho závěry. K poskytnutí dotace na základě Žádosti nebyl splněn základní předpoklad, kterým je konečné financování poskytnuté dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
25. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

26. Žalobce v žalobě shrnul dosavadní vývoj věci a uplatnil rozsáhlou žalobní argumentaci do dílčích žalobních okruhů, ze kterých zejména vyplynulo:
27. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný v řízení rozhodnutí předcházejícímu porušil zásadu rovnosti a zákonnosti v právech tím, že vycházel z obav či předpokladu o zatížení státního rozpočtu vyplacením dotace bez využití fondů EU, ačkoliv takový důvod ze žádného právního předpisu, výzvy nebo dotačních podmínek nevyplývá a nemá oporu v dokazování a žalovaný jen předjímá výsledek řízení, které ještě ani nebylo zahájeno. Pro žalobce je rozhodné pouze splnění podmínek dotace. Připomněl přitom, že žalovaný již v průběhu řízení potvrdil, že žádost žalobce splnila formální náležitosti a podmínky přijatelnosti, poté ukončil věcné hodnocení projektu, přičemž na základě dosaženého bodového skóre dospěl k závěru, že projekt splňuje zásady hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti. Žalobce tedy měl legitimní očekávání, že mu dotace bude poskytnuta.
28. Žalobce dále tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost. Uvedl, že žalovaný nejprve konstatoval, že žalobce splnil kritéria hodnocení žádosti, a poté poukázal na nutnost posoudit splnění podmínek § 4c zákona o střetu zájmů, toto posouzení však neprovedl. Žalovaný přiřkl výstupům z Auditů význam, který má až rozhodnutí Evropské komise o finanční opravě dle čl. 85 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013. Auditní výstupy nejsou rozhodnutím, tím méně

rozhodnutím o předběžné otázce. Sama Evropská komise uvedla, že výsledky auditu jsou pouze přípravným aktem, který není konečným rozhodnutím, a nezakazují žalovanému poskytovat dotace společností ze skupiny Agrofert. Auditní výstupy jsou procesně nepoužitelným důkazem, neboť byly získány v rozporu s právními předpisy. Auditóři překročili svou pravomoc, protože se při Auditu zabývali dotačními projekty konkrétních osob namísto kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu. Nerespektovali právo žalobce ani jeho mateřské společnosti Agrofert na obhajobu, žalobce nebyl účastníkem auditní procedury, Evropská komise odepřela společnosti Agrofert nahlédnout do spisu vedeného ohledně Auditu. Evropská komise je neobeznámila s auditními výstupy; žalobci nebylo umožněno se k Auditu vyjádřit ani předložit důkazy. Výstupy navíc nebyly podloženy konkrétními podklady.

29. Ve vztahu k Auditu dále žalobce namítal průběh auditorní procedury s tím, že tato procedura definitivně neskončila, a to ani posledním formalizovaným follow-up dopisem ze dne 22. 10. 2020, přesto žalobce z důvodu možného rizika a překážky pro dotaci napadl poslední auditní výstup u Tribunálu SDEU. Namítal, že Evropská komise nemá žádnou pravomoc interpretovat nebo vynucovat aplikaci národního práva členských států, a pokud tak činí, nejde o výklad závazný. SDEU nemá pravomoc vykládat vnitrostátní právo a je pouze na vnitrostátním soudu, aby tento výklad poskytl.
30. Podle žalobce jsou auditní výstupy současně věcně nesprávné. Auditóři vyložili § 4c zákona o střetu zájmů rozšiřujícím způsobem v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, bod 41. Auditóři nesprávně považovali za znak ovládání žalobce to, že Ing. A. B. založil svěřenské fondy, do nichž vložil akcie společnosti Agrofert; svěřenské fondy ovšem nemají právní osobnost a nejsou ovládající osobou. Jediným akcionářem žalobce je společnost Agrofert řízená Ing. Z. P., který vykonává vlastnická práva k akciím, s nimiž je spojen 90% podíl na hlasovacích právech, a jenž jako fyzická osoba dále ovládan být nemůže. Žalobce v tomto směru v žalobě předeštel konkrétní právní projevy fungování obchodních korporací v českém právu a otázku (ne)možnosti ovládání společnosti Agrofert včetně úlohy svěřenských fondů. Uvedl, že chybný výklad § 4c zákona o střetu zájmů nelze překlenout euro-konformním výkladem, protože zákon o střetu zájmů je ryze vnitrostátní právní předpis, který netransponuje žádnou evropskou směrnici. Poskytnutí dotace nebránil ani čl. 61 finančního nařízení [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 2018/1046], protože se žalobce vůbec netýkal.
31. Žalobce poukázal též na to, že Krajský úřad Středočeského kraje již dříve pravomocně rozhodl (dne 26. 9. 2019, č. j. 117665/2019/KUSK), že Ing. A. B., neovládá společnost náležející do koncernu Agrofert. Jednalo se o rozhodnutí o předběžné otázce, kterým byl žalovaný vázán.
32. Žalobce namítal, že poskytnutí dotace nebrání ani článek 61 Finančního nařízení, neboť dopadá na zcela jiné kategorie osob, než je žalobce, a nadto dle Pokynů k zabránění střetu zájmů, které přijala Evropská komise k výkladu článku 61 nelze dovozovat, že by měly být vnitrostátní předpisy vnímány jako referenční kritérium pro výklad unijních pravidel. To žalobce následně vykládá tak, že střet zájmů dle čl. 61 nezávisí na způsobu interpretace a aplikace auditory Evropské komise.
33. Žalobce poukázal na možnou podjatost vybraných auditorů, kteří dle jeho názoru byli spojeni s politickými stranami, které využívají audit jako nástroj politického boje.

34. V posledním okruhu žalobních námitek zaměřených na deklarované důvody zamítnutí dotace žalobce opětovně uváděl výhrady vůči důvodu zamítnutí dotace, spočívající v obavě žalovaného o neproplacení dotace, a k povaze Auditů.
35. S ohledem na uplatněné námitky žalobce navrhl, aby soud přerušil řízení a položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) k závaznosti a dopadům auditních výstupů, a tuto otázku v žalobě předestřel.
36. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků řízení

37. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl námitky žalobce o porušení zásady legitimního očekávání. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i na to, že na dotaci není právní nárok. Současně upozornil, že v okamžiku seznámení žalobce s podklady rozhodnutí již žalobce nemohl očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno.
38. K žalobním námitkám proti důvodům napadeného rozhodnutí žalovaný považoval auditní zprávu a následné sdělení Evropské komise za řádný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, neboť důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla především povinnost žalovaného, jakožto orgánu veřejné moci a řídicího orgánu Operačního programu, dostát závazkům České republiky vyplývajícím z mezinárodních smluv, resp. z legislativy Evropské unie, které jsou součástí právního řádu České republiky a mají ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky přednost před zákonem (čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky), a rozhodovat v souladu se zásadou ochrany veřejného zájmu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedl, že žádost nevyhověla podmínkám pro poskytnutí veřejné podpory, jejímž zdrojem jsou Evropské strukturální a investiční fondy, jako je tomu právě v případě předmětného Operačního programu, který byl schválen usnesením vlády ČR č. 581 ze dne 14. 7. 2014 a prováděcím rozhodnutím Evropské komise C (2015)3039 ze dne 29. 4. 2015. Toto rozhodnutí Evropské komise představuje rozhodnutí o financování, a jakmile je oznámeno dotčenému členskému státu, je právním závazkem.
39. Žalovaný konstatoval, že měl pádný důvod předpokládat, že pokud žádosti vyhoví, pak podpora bude žalobci v konečném důsledku poskytnuta z prostředků státního rozpočtu České republiky, tedy nejen zcela v rozporu s legislativně zakotvenými zásadami, na nichž je založen Operační program, ale také v rozporu s veřejným zájmem, k jehož ochraně byly podmínky zmíněného operačního programu také určeny.
40. V souvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na obsah Výzvy a čl. 5.1.6. Pravidel spolufinancování stanovující, že v případě subjektů, které svojí formou ani činností nespadají do žádné předcházející kategorie, bude podpora projektu poskytnuta pouze ze zdrojů ESI fondů, státní rozpočet nebude poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude hradit celou národní část spolufinancování. Žalobce spadá do této kategorie příjemců.
41. Dle žalovaného z Auditů Evropské komise vyplývá závěr, že projekty žadatelů o dotace z koncernu Agrofert nejsou za trvání výše uvedených podmínek způsobilé k tomu, aby zdroje k poskytnutí takové veřejné podpory byly Českou republikou čerpány z ESI fondů.
42. Žalovaný tedy vydáním svého rozhodnutí plnil především povinnost České republiky jako členského státu Evropské unie předcházet nesrovnalostem (čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013). Nesrovnalostí se v této souvislosti rozumí jakékoli porušení ustanovení

unijního nebo vnitrostátního právního předpisu týkajícího se jeho uplatňování, které vyplývá z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu zapojeného do provádění ESI fondů, a v jehož důsledku je, nebo by mohl být, poškozen rozpočet EU tím, že by byl z tohoto rozpočtu uhrazen neoprávněný výdaj (čl. 2 odst. 36 nařízení č. 1303/2013). Porušení této preventivní povinnosti by mělo pro Českou republiku závažné finanční následky, neboť nelze-li částky neoprávněně vyplacené příjemci získat zpět v důsledku pochybení nebo nedbalosti členského státu, zodpovídá za uhrazení dotčených částek zpět do rozpočtu EU členský stát (čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013). Požádá-li Komise o vrácení neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků z rozpočtu EU poskytnutých z Národního fondu, převedou se tyto prostředky z Národního fondu do rozpočtu EU. Nejsou-li tyto prostředky v Národním fondu, odvedou se ze státního rozpočtu. Úrok uložený Komisí za nesplnění této povinnosti se hradí ze státního rozpočtu (§ 38 odst. 3 a 4 zákona o rozpočtových pravidlech).

43. Žalovaný byl podle čl. 4 odst. 8 Nařízení č. 1303/2013 při vydání rozhodnutí povinen respektovat zásadu řádného finančního řízení v souladu s čl. 33 Finančního nařízení. Systém řádného finančního řízení zahrnuje i předcházení nesrovnalostem, jejich odhalování a nápravu a vymáhání neoprávněně vyplacených částek spolu s případnými úroky z prodlení (čl. 72 písm. h) nařízení č. 1303/2012). Česká republika je odpovědná spolu s Evropskou komisí v rámci sdíleného řízení a kontroly za řízení a kontrolu operačních programů v souladu s povinnostmi dle uvedených nařízení a vnitrostátního práva, které žalovaný podrobně ve vyjádření citoval.
44. Zdůraznil, že je povinen dbát, aby dosahoval příjmů stanovených rozpočtem a nerealizoval neoprávněně výdaje. Nesouhlasil s názorem žalobce, že důvody napadeného rozhodnutí nejsou založeny na provedeném dokazování, žalovaný byl povinen vyhodnotit a využít jako podklad pro vydání rozhodnutí i takový dokument, který podle něj není závazný. Takový podklad byl žalovaný povinen vyhodnotit podle své úvahy s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (§ 50 odst. 4 správního řádu).
45. Zmínil vyjádření Evropské komise k Tribunálu ve věci řízení T-101/21 o žalobě žalobce na zrušení tzv. follow up dopisu, kdy Komise uvedla, že příslušná unijní legislativa poskytuje Komisi velmi účinné prostředky, jak členský stát motivovat k respektování závěrů Auditů, a v případě dotací poskytnutých společností koncernu Agrofert již Evropská komise vůči České republice činí aktivní kroky k jejich uplatnění. Pokud by tedy žalovaný, jako orgán členského státu EU, nerespektoval závěry Auditů, a rozhodl o Žádosti žalobce kladně, vystavil by tím státní rozpočet České republiky reálnému finančnímu riziku. Důsledky tohoto rizika žalovaný ve vyjádření následně předeštel a poukázal na případ pozastavení plateb z ESI fondů v případě poskytnuté a vyplacení jiné dotace žalobce.
46. Z Pravidel spolufinancování je nepochybně zřejmé, že poskytnutí dotace z prostředků státního rozpočtu je v rámci daného Operačního programu nepřipustné. Postup naznačený žalobcem v žalobě, aby žalovaný zcela vědomě rezignoval na veškerá rizika plynoucí pro státní rozpočet a veřejný zájem popsána v napadeném rozhodnutí a žádosti žalobce vyhověl s tím, že v případě neposkytnutí příslušných zdrojů z ESI fondů půjde takto poskytnutá dotace plně a definitivně na vrub státního rozpočtu České republiky (s teoretickou možností vrácení dotace v samostatném řízení vymáhat na žalobci), považoval žalovaný za právně nepřipustný, odporující zásadám rozpočtové odpovědnosti a ochrany veřejného zájmu.

47. Za podstatné žalovaný shledal, že v minulosti v případech jiných řízení o poskytnutí dotace se společnostmi žalobce žalovaný právě z důvodu možného dalšího vývoje celé věci na úrovni Komise chtěl s vydáváním rozhodnutí vyčkat na další vývoj. Nicméně na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze (např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 14 A 49/2020-79 ze dne 5. 10. 2020) byl žalovaný v řízení o žádosti žalobce veden názorem soudu, že závěr Evropské komise vyjádřený v Auditu je relevantní pro rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace podané společností z koncernu Agrofert. Městský soud v Praze v těchto věcech (dále též „nečinnostní žaloby“) dále upozornil, že žalovaný má povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dle Městského soudu v Praze je veřejným zájmem také, aby nebyly poskytovány dotace z evropských prostředků, které následně mohou být důvodem pro finanční opravy ve smyslu čl. 85 nařízení č. 1303/2013. V takovém případě by došlo k negativním důsledkům pro české veřejné rozpočty. Udržování stability veřejných rozpočtů je přitom veřejným zájmem.
48. Žalovaný odmítl porušení zásady nerovného přístupu, když poukázal na odlišné skutkové právní okolnosti vyšle najevo u žalobce. Odmítl i analogii posouzení střetu zájmů, k jakému došlo v řízení o přestupku před Krajským úřadem Středočeského kraje s tím, že nešlo o posouzení postavení Ing. A. B. ve vztahu ke svěřenským fondům.
49. K žalobní námitce stran použití čl. 61 Finančního nařízení jako důvodu pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že jde o unijní předpis - Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, a jímž se upravují pravidla střetu zájmů. Žalovaný z Finančního nařízení ve vyjádření citoval a konstatoval, že je toto nařízení závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Uvedl, že Ing. A. B. je zapsán ve veřejné evidenci skutečných majitelů jako koncový příjemce a jeden z nepřímých skutečných majitelů žalobce od 1. 6. 2021 ve smyslu zákona č. 37/2021 Sb., o evidenci skutečných majitelů, ve znění pozdějších předpisů 99. Je všeobecně známou skutečností, že Ing. A. B. byl v období od 6. 12. 2017 do 17. 12. 2021 členem a předsedou vlády České republiky. Jako takový je s žalobcem, který žádal o poskytnutí dotace ze zdrojů rozpočtu EU, spojen vztahem nepřímého hospodářského zájmu ve smyslu čl. 61 odst. 3 Finančního nařízení 2018. Evropská komise v auditní zprávě i v následném sdělení dospěla k závěru, že předsedu vlády České republiky je možné považovat za osobu, která se podílí na plnění rozpočtu EU ve smyslu čl. 61 odst. 1 finančního nařízení. Výhradu České republiky neakceptovala. Ohledně Sdělení Komise (2021/C 121/01) „Pokyny k zabránění střetu zájmů a jeho řešení podle finančního nařízení“ ze dne 9. 4. 2021 („Pokyny“), na něž se odkazuje žalobce, žalovaný upozornil, že v části 3.2.2 Pokynů je jako příklad osoby podílející se na plnění rozpočtu EU uveden *„člen vlády, který má přímou nebo nepřímou pravomoc dávat pokyny nebo ovlivňovat orgán nebo útvar, jenž spravuje finanční prostředky EU (v případě, že existuje riziko, že tato pozice vyvolá konkrétní situace, při kterých by mohlo dojít ke střetu zájmů nebo které by jako střet zájmů mohly být vnímány)“*. Uvedený skutkový a právní stav existoval v době vydání napadeného rozhodnutí.
50. Žalovaný má za to, že čl. 61 finančního nařízení 2018 je v dané věci aplikovatelný. Možnost získání nepřímého majetkového prospěchu z poskytnutí dotace na podporu činnosti žalobce mohla ohrozit nestranný a objektivní výkon funkce výše jmenovaného veřejného funkcionáře, resp. danou situaci je možné takto objektivně vnímat.
51. K žalobním námitkám, podle kterých auditní výstupy nejsou závazným rozhodnutím a nejsou procesně použitelným důkazem, žalovaný zrekapituloval, že nezávazná povaha

určitého dokumentu jej automaticky nečiní nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí ve správním řízení; zákon nestanoví, že podkladem pro rozhodnutí může být pouze takový podklad, který je pro správní orgán závazný (§ 50 správního řádu). Žalovaný byl povinen vyhodnotit i takový podklad podle své úvahy s v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Doplnil, že Česká republika nevznesla výhrady, ani nezpochybnila oprávnění Komise provádět pro účely Auditů výklad právních předpisů ČR a pravomoc kontrolovat v rámci auditu konkrétní dotační projekty konkrétních příjemců. Pochybnosti o pravomoci Komise provést předmětný Audit a přijmout závěry obsažené v auditní zprávě Komise nevyjádřil ani Evropský parlament ve svém usnesení ze dne 10. 6. 2021. Žalovaný poukázal na pravomoc Evropské komise nejen ověřovat účinné fungování systémů řízení a kontroly v rámci programu, ale také, že posouzení řádného finančního řízení operací nebo programu vyplývá z čl. 75 odst. 2 nařízení č. 1303/2013. Operací se přitom rozumí projekt, smlouva, opatření nebo skupina projektů, které byly vybrány řídicími orgány dotyčných programů nebo z jejich pověření (čl. 2 odst. 9 nařízení č. 1303/2013). Audit prováděný Komisí tedy může zahrnovat i konkrétní projekty, na které byly konkrétním příjemcům poskytnuty dotace financované z rozpočtu EU.

52. Žalovaný upozornil, že napadené rozhodnutí nebylo výsledkem výkladu a aplikace ustanovení § 4c zákon o střetu zájmů, jak je výslovně uvedeno v jeho odůvodnění. Žalovaný napadené rozhodnutí nezaložil na zákazu poskytnutí dotace stanoveném v tomto ustanovení, ale na jiných právních důvodech. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí proto nebylo předmětem dokazování, zda byly v případě žalobce naplněny podmínky pro aplikaci zákazu poskytnutí dotace dle § 4c zákona o střetu zájmů. Žalovaný shromážděné podklady pro rozhodnutí hodnotil z toho hlediska, zda poskytnutím dotace žalobci dle jeho žádosti nedojde k porušení mezinárodních závazků a povinností České republiky, k porušení zákonem stanovených povinností žalovaného jako orgánu veřejné moci nesooucího rozpočtovou odpovědnost, nebo k ohrožení veřejného zájmu.
53. Uvedenou argumentaci žalovaný vztáhl i k žalobní námitce, dle které vady auditu nelze překlenout „euro-konformním“ výkladem § 4c zákona o střetu zájmů, a k žalobní námitce věcné nesprávnosti výstupů Auditů ohledně § 4c zákona o střetu zájmů s tím, že se tyto námitky míjejí s důvody, na kterých je založeno napadené rozhodnutí. K uvedenému následně citoval z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 4/17 ze dne 11. 2. 2020, v němž se Ústavní soud zabýval mimo jiné souladem ustanovení § 4c zákona o střetu zájmů s ústavním pořádkem, přičemž uvedl: *„Zákon o střetu zájmů je zvláštním zákonem (lex specialis), který upravuje povinnosti veřejných funkcionářů, přičemž jeho účel nesmí být zmařen výkladem s ním souvisejících zákonů, i když tyto zákony opět sledují vlastní účel a vztahují se i na osoby, které nejsou v postavení veřejného funkcionáře... [...] Jinak řečeno, podle pravidla lex speciali derogat legi generali, tím spíše v jeho obměně jako lex speciali posterior derogat legi generali prior, nutno dojít k závěru, že úmyslem zákonodárce (viz námitka tzv. symbolického zákonodárství sub 156) nebylo stanovit pravidla pro střet zájmů s tím, že jim bude moci být uniknuto použitím s nimi nesladěných jiných zákonů, takže jejich ustanovení nelze použít tam, kde by se dostala do rozporu s účelem úpravy v zákoně speciálním, který stanoví pro zvláštní předmět regulace, tedy střet zájmů, zvláštní pravidla.*
54. Dle žalovaného nebyl jako správní orgán při aplikaci ustanovení § 4c ZSZ oprávněn vykládat pojem „ovládaná osoba“ striktně ve smyslu ustanovení zákona o obchodních korporacích,

jak to činí žalobce. Nadto by byl i pro případ posuzování aplikace § 4c ZSZ povinen respektovat čl. 61 Finančního nařízení, neboť jde o závazný a přímo použitelný předpis unijního práva.

55. K žalobní námitce možné podjatosti osob podílejících se na auditu žalovaný uvedl, že žalobce nevznáší námitku podjatosti úředních osob žalovaného ve smyslu § 14 SŘ, ani takovou námitku nevznnesl během řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí.
56. Žalovaný nepovažoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť jsou z něj zjistitelné důvody nevyhovění žádosti, a kdy srozumitelným způsobem zachytil všechny rozhodné právní předpisy, skutečnosti a podklady, jakož i právní a jiné úvahy a závěry, na jejichž základě napadené rozhodnutí vydal. Uvedl, že se v odůvodnění vypořádal i s návrhy a námitkami žalobce, které se týkaly důvodů, na nichž žalovaný založil své rozhodnutí. Tedy nikoli na výkladu a aplikaci ustanovení § 4c zákona o střetu zájmů, pročež nevedl v tomto směru ani dokazování a neshromažďoval podklady.
57. Auditní zprávu Komise a následné sdělení Komise má žalovaný za řádný podklad pro vydání žalovaného rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, coby podklad od jiného orgánu veřejné moci, a to v návaznosti na čl. 10a Ústavy České republiky, a jejich obsah považuje za skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti. Správní řád rozlišuje mezi důkazy a jinými podklady pro vydání rozhodnutí, a podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení nemusí mít výhradně povahu důkazů.
58. Dle žalovaného není dán důvod pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, jak navrhuje žalobce. Závěry žalovaného jsou založeny na okolnostech daného případu, skutečnostech a právních závěrech uvedených v odůvodnění rozhodnutí a v tomto vyjádření. Krom toho leží zodpovězení části předběžné otázky mimo pravomoc Soudního dvora EU vyplývající z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť předmětem této otázky není ani výklad Smlouvy o fungování Evropské unie nebo Smlouvy o Evropské unii, ani otázka platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty EU. Danou věc je možné posoudit a učinit rozhodnutí, aniž by bylo nutné předkládat Soudnímu dvoru EU k rozhodnutí předběžnou otázku.
59. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uplatnil právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci ve smyslu § 60 odst. 4 s.ř.s. s tím, že se jedná o věc právně značně komplikovanou, vyžadující aplikaci nadnárodních právních předpisů, a s potencionálně značně negativními dopady na státní rozpočet. K tomu žalovaný dále poukázal na skutečnost, že společnosti koncernu Agrofert zahájily u zdejšího soudu značné množství sporů, jimiž se de facto domáhají poskytnutí dotací v řádech desítek miliónů Kč, potencionálně k tíži státního rozpočtu.
60. V následné replice k vyjádření žalovaného žalobce obsáhle argumentoval k jednotlivým bodům vyjádření. Stanoviska žalobce odpovídají jeho dosavadním tvrzením a shodují se svou podstatou s žalobními body, soud je proto znovu neuvádí a pro stručnost na ně odkazuje. Žalobce totiž svou argumentaci nemění, ale dále rozvíjí nebo upozorňuje na následný vývoj v souvisejících řízeních, avšak po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v replice dále doplnil návrh na předložení předběžné otázky SDEU ve vztahu k výkladu článků 72-75 Nařízení 1303/2013, a tento návrh formuloval. Lze tak uzavřít, že stěžejní námitky a argumentace žalobce podstatné pro rozhodnutí soudu jsou již obsaženy v žalobě, přičemž další skutečnosti jsou soudu známy z jeho činnosti (rozsudky jiných senátů zdejšího soudu, usnesení Tribunálu SDEU ze dne 14. 9. 2022 ve spojených věcech T-101/21 a T-213/21, Primagra a.s. a Mlékárna Hlinsko a.s. proti Komisi).

IV. Posouzení věci městským soudem

61. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a v jejich sledu přednášeli své argumenty k napadenému rozhodnutí.
62. Zástupkyně žalobce odkázala na odlišná rozhodnutí Městského soudu v Praze v obdobných věcech, v nichž byla vydána obdobná rozhodnutí žalovaného s tím, že soud v uvedených věcech žalobě vyhověl, a poukázala na to, že i v této věci by měl soud postupovat souladně. Rozsudky zdejšího soudu v uvedených věcech se opírají o rozhodnutí Tribunálu SDEU v tom, že audity nevyvolávají žádné právní účinky, a že na území národního státu musí být dána možnost se proti auditu bránit. Uvedla, že i když předmětný Projekt nebyl předmětem Auditů Evropské komise, žalovaný nepostupoval správně a závěry Auditů na žalobce analogicky vztáhl. Nadto se vlastním Auditem nezabýval, nevypořádal se s tím, zda závěry Auditů jsou v souladu s důkazy a se spisem, auditní zpráva není podložena žádnými důkazy, žalobce ani žalovaný je neviděli. Evropská komise nekontaktovala společnost Agrofert, nevyžádala si žádné důkazy, společnosti nebyla dána možnost vyvrátit závěry Auditů. Žalovaný se nezabýval nesrovnalostmi, žalobci bylo odebráno právo na obhajobu k otázce předcházení nesrovnalostem, žalovaný se nevypořádal s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje v řízení, kde byla řešena otázka střetu zájmů a sám se otázkou střetu zájmů dle § 4c zákon o střetu zájmů, případně dle § 61 Finančního nařízení, nezabýval. Žalobci nebyla dána žádná možnost vyvrátit závěry Auditů a má za to, že se české orgány záměrně této otázky vyhýbají.
63. Zástupkyně žalovaného uvedla, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na svém přesvědčení, že má zákonnou povinnost k preventivnímu opatření. A to jednak jako řídicí orgán Operačního programu, v rámci kterého žalobce o dotaci žádal, kde vystupuje jako odpovědný orgán, který plní povinnosti České republiky, k nimž je vázán evropskou legislativou, a současně jako orgán veřejné moci, který spravuje veřejný rozpočet. Na tomto základě odůvodnil a vydal rozhodnutí žalovaný, kde zdůraznil skutečnost, že je povinností České republiky ve vztahu k rozpočtu Evropské unie předcházet nesrovnalostem. Bylo povinností žalovaného provést podle zákona o finanční kontrole takzvanou předběžnou kontrolu operace, která předchází vzniku, nebo by měla předcházet vzniku každého závazku vůči veřejnému rozpočtu. Není sporu o tom, že v okamžiku, kdyby bylo vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace žalobci, tak žalobci by vznikl nárok vůči státnímu rozpočtu České republiky. V rámci předběžné kontroly této operace na základě vnitrostátního práva, nejen práva evropského, žalovaný usoudil, že jsou zde dána důvodná rizika, že poskytnutím dotace dojde ke vzniku neoprávněného výdaje státního rozpočtu, a podle zákona o finanční kontrole a prováděcí vyhlášky, žádosti nevyhověl a uplatnil svoji preventivní povinnost. Tu vidí jednak v Nařízení 1303/2013, Finančním nařízením a v zákoně o finanční kontrole. Má za to, že jeho rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se vypořádal podle svého názoru se všemi námitkami a návrhy žalobce.
64. Soud při jednání neprovedl dokazování důkazními návrhy účastníků řízení, neboť má za to, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí a jeho podstatných důvodů je plně dostačující obsah správního spisu, přičemž část důkazních návrhů je dokumentace Pravidel Operačního programu, a část vyplývá ze správního spisu, z něhož soud při přezkumu rozhodnutí vychází.

65. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v mezích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu existoval v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s).
66. Žaloba není důvodná.
67. Městský soud v Praze v této věci přezkoumával napadené rozhodnutí při vědomí, že jiné senáty Městského soudu v Praze vydaly rozsudky ve skutkově a právně obdobných věcech pod sp. zn. 18A 105/2021, 10A 129/2021, 10A 130/2021, 14A 223/2021, 14A 224/2021, 11A 220/2021, 11A 220/2021, 6A 119/2021 a 17A 130/2021, v nichž žalobám vyhověly a zrušily rozhodnutí žalovaného, přičemž argumentace a závěry v nich obsažené se převážně shodují. Odlišnosti spočívaly v tom, že převážná část senátů zrušila rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, zatímco u dvou senátů (věci pod sp. zn. 6A 119/2021 a 17A 130/2021) došlo ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Ve všech případech však šlo o stejnou podstatu zrušovacího důvodu, spočívajícího v tom, že žalovaný neprovedl vlastní posouzení žádosti o dotaci dle § 4c zákona o střetu zájmů.
68. Soud dále uvádí, že na základě obdobného skutkového stavu, dospěl ke stejnému závěru také ve věci sp. zn. 9A 127/2021, právní posouzení soudem se tak v obou věcech shodují.
69. Soud v této věci, která se skutkově a právně odvíjí od téměř shodné argumentace obou účastníků sporu jako v uvedených věcech, nemohl přisvědčit nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a ani tomu, že by toto rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem. Soud se odchýlil od uvedených závěrů jmenovaných senátů, přičemž toto odchýlení zdůvodňuje v následujících pasážích rozsudku.
70. Předně k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nelze uplatnit žádný ze znaků, který dle soudní judikatury takovou vadu řízení (rozhodnutí) provází.
71. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost nemá místo tam, kde správní orgán vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou a naopak jaké důvody jej vedly k jinému závěru. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

72. Vychází z optiky uvedené judikatury, městský soud neseznal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tj. nepřezkoumatelnost, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak vyhodnotil pro věc podle jeho náhledu rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ostatně to, jak to učinil, je podrobeno žalobním námitkám. Žalobce tedy porozuměl tomu, na základě jakých důkazů správní orgán dospěl k závěru o nevyhovění žádosti. Nepřezkoumatelnost, která by spočívala v rozpornosti napadeného rozhodnutí nelze shledat ani ve skutečnosti, že žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí uvádí, že v procesu schvalování projektu musí podporu projektu hodnotit z hlediska splnění podmínek dle § 4c zákona o střetu zájmů zákona o střetu zájmů, avšak následně je z napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých, postupně předestřených důvodů (opatrnosti, předcházení nesrovnalostem, rizika pro státní rozpočet.... apod., tj. ve výsledku z důvodu hospodárního výkonu státní správy) dotaci nepřisvědčil. To však neznamená, že by toto hledisko opomněl. V odůvodnění svého rozhodnutí na str. 7 výslovně uvedl úvahu, proč v rámci správního řízení sám neposuzoval primárně splnění podmínek ust. § 4c zákona o střetu zájmů, pro které by porovnání zejména statutů svěřenských fondů, ze kterých vycházela i Evropská komise, a jejich aktuálních verzí, bylo potřebné. Za důvod zamítnutí žádosti o dotaci žalovaný jednoznačně označil princip prevence a nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat Projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj právě s ohledem na závěry učiněné v dokumentech Evropské komise, nadto v dokumentech, které postuláty hodnocení střetu zájmů již obsahují. Žalovaný tak výslovně odmítl, že by se zabýval (nebo měl zabývat) posouzením střetu zájmů Ing. A.B. dle § 4c zákona o střetu zájmů.
73. Soud v tomto nespátřuje vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nejprve zmínil, že v této fázi řízení o dotaci musí (myšleno obecně) mj. posuzovat splnění podmínek dle § 4c zákona o střetu zájmů, načež dospěl k závěru, že to není zapotřebí, neboť je zde jiný důvod pro neposkytnutí dotace vyplývající z její povahy. Tento závěr není nepřezkoumatelný, otázkou však zůstává, je-li v souladu se zákonem.
74. Otázka zákonnosti napadeného rozhodnutí vyžaduje posouzení všech skutkových okolností a právního posouzení žádosti podle platných předpisů, jakož i Programu a nastavení dotačních podmínek v rámci Výzvy a Pravidel spolufinancování ze strukturálních a investičních fondů pro dané programové období.
75. Na základě uvedeného je tedy třeba zvážit více okolností, resp. rozhodných předpokladů, které pokud mají svá opodstatnění, jsou z hlediska správního uvážení žalovaného nikoliv nezanedbatelná, ale spíše rozhodná.
76. Prvním logickým postulátem, z něhož žalovaný vycházel, je nesporná, zákonem stanovená a soudní judikaturou potvrzená skutečnost, že na dotaci není právní nárok. Žalobce nemá nárok na dotaci, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, bod 29, konstatoval: „*Nemá-li žadatel o dotaci či návratnou finanční pomoc na její poskytnutí žádný právní nárok, nemůže její poskytnutí legitimně očekávat ve smyslu ochrany ústavního práva na majetek.*“ Legitimní očekávání vzniká až poté, kdy správní orgán rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39,

bod 25). Žalobci dotace přiznána nebyla, protože mu nesvědčilo legitimní očekávání směřující k poskytnutí dotace.

77. Soud dále přisvědčuje žalovanému v tom, že nelze vycházet jen z hodnotícího procesu, v němž podaná Žádost z věcných hledisek a kritérií stanovených Výzvou obstála a v tomto byla doporučena výběrovou komisí k financování, ale vzhledem k povaze žádosti, způsobu poskytování dotace, jejích zdrojů, resp. jejího financování, je nezbytné vycházet z dalších skutečností, které umožní daný Projekt z příslušného Operačního programu uvést v život včetně jeho finančního krytí. Nicméně to, v souladu s citovaným rozsudkem, neznamená, že by žalobce neměl právo na řádný proces. Ten je dle shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě.*
78. Není tedy důvodná žalobní námitka o porušení zásady legitimního očekávání jen proto, že žalovaný potvrdil splnění formálních náležitostí a podmínek přijatelnosti z hlediska věcného hodnocení Projektu.
79. Ve sledu uvedeného tedy bylo v rámci vedení řádného procesu třeba posoudit, zda uvážení žalovaného obsahovalo potřebné zhodnocení Žádosti žalobce podle právních předpisů a dokumentů, které jsou relevantní pro posouzení žádosti o dotaci.
80. Meze soudního přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 - 46 ze dne 30. 9. 2015 takto : „*V rámci soudního přezkumu přísluší soudu posoudit, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil. Soudní přezkum je tam, kde má poskytovatel správní uvážení komu, za jakých podmínek, případně zda vůbec dotaci poskytne, realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamená nahrazení správního uvážení uvážením soudu. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nahradily uvážením vlastním (srov. přiměřeně nálezy IV. ÚS 49/04).“*
81. Soud nejprve k základu požadované dotace konstatuje právní rámec, od něhož se možnost poskytnutí dotace odvíjí, a který posuzoval shodně soud již v dalších, výše uvedených obdobných případech. Financování Operačního programu je závislé na financování ze strukturálních a investičních fondů Evropské unie, proto i stanoviska a závěry unijních orgánů mohou být v konečném důsledku určující. Předmětný Operační program slouží k čerpání finančních prostředků z Evropského fondu pro regionální rozvoj v programovém období let 2014 až 2020. Poskytnutí finanční podpory probíhalo dle kapitoly 6.2 Metodického pokynu finančních toků programů spolufinancovaných z evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu na programové období 2014 –2020 tak, že příjemce dotace nejprve uhradil způsobilé výdaje ze svého, následně požádal žalovaného o vyplacení finanční podpory z rozpočtu ČR, určeného k předfinancování příspěvku z rozpočtu Evropské unie, a Česká republika po uskutečnění Projektu a jeho kontrole požádala Evropskou komisi o vyplacení finančních prostředků z

fondů EU (systém sdíleného řízení dle nařízení č. 1303/2013 mezi EU a jejím členským státem).

82. Předpoklad žalobce, že by dotace mohla být v tomto případě vyplacena z národních prostředků, je mylná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s uvedeným poukázal na to, že jak Výzva, tak Pravidla spolufinancování Evropských strukturálních a investičních fondů pro daný Operační program v konkrétních člancích Výzvy stanoví, že finančním zdrojem veřejné podpory (dotace), o jejíž poskytnutí žalobce žádal, byly prostředky evropských fondů. V Pravidlech spolufinancování Evropských strukturálních a investičních fondů v programovém období 2014–2020 je v bodě 5.1.6 jednoznačně stanoveno, že v případě subjektů, které svojí formou ani činností nespádají do žádné předcházející kategorie, bude podpora projektu poskytnuta pouze ze zdrojů ESI fondů, státní rozpočet nebude poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude hradit celou národní část spolufinancování. Tato kategorie příjemců zahrnuje zejména podnikatelské subjekty včetně státních podniků a nestátní neziskové organizace, jejichž projekty nejsou zaměřeny na veřejně prospěšnou činnost definovanou v Pravidlech spolufinancování. Uvedený článek se na žalobce vztahuje a žalobce před podáním žádosti musel jak z Výzvy, tak i z Pravidel vědět, že zdrojem konečného finančního krytí Projektu jsou jediné prostředky z evropských fondů a nulové krytí ze státního rozpočtu České republiky. Proto úvaha žalobce, že v případě nesplnění podmínek pro poskytnutí dotace z evropských fondů, přecež dojde k vyplacení dotace z národních prostředků, míří spíše na *nežádoucí důsledek* situace, kdy by finanční prostředky z evropských zdrojů neplynuly. Takový důsledek by byl v rozporu s vlastním a relevantním záměrem podpory Projektu v rámci Operačního programu a s možností v těchto právních a ekonomických mantinelech počítat s dotací z národních prostředků.
83. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že ze žádného právního předpisu, Výzvy nebo dotačních podmínek nevyplývá, že by dotace v určitých případech nemohla být vyplacena čistě ze státního rozpočtu. Takové tvrzení se míjí s účelem Operačního programu v dané věci a současně s vlastním důvodem nevyhovění Žádosti, jímž je veřejný zájem na neohrožení státního rozpočtu, který oporu v právních předpisech má. Pokud může nastat situace, kdy žadatel obdrží dotaci ze státního rozpočtu, ale Evropská komise následně finanční prostředky z evropského fondu neposkytne dle čl. 85 nařízení č. 1303/2013 pro rozpor žádosti s unijním právem, a Česká republika v takovém případě poskytne úhradu ze svého rozpočtu, a kdy Česká republika může napadnout rozhodnutí Evropské komise o žádosti ČR o platbu před Soudním dvorem Evropské unie, pak uvedené představuje hypotetické nepříznivé důsledky, z nichž žalovaný také musel vycházet. Tyto nepříznivé důsledky jsou předzvěstí vedení sporu s Evropskou komisí, a tudíž i předzvěstí další zátěže pro státní rozpočet. Z odůvodnění žalovaného je přitom zřejmé, že této zátěži žalovaný hodlal předejít.
84. V uvedené souvislosti se soud v nyní projednávané věci odchýlil od závěrů ve věcech např. sp. zn. 14A 223/2021, 6A 119/2021, že důvodem zamítnutí podané žádosti je pouze a jen způsob financování dotace. Způsob financování dotace (metoda jen prozatímního sdílení) je totiž jedním z hledisek pro posuzování žádosti v rámci správního uvážení žalovaného a potvrzuje významnou skutečnost, že Projekt není zajištěn financováním ze státního rozpočtu České republiky, nýbrž z finančních prostředků Evropské unie. Způsob financování je tak jen jedním z kritérií, které žalovaný posuzoval.

85. Námitka nedostatečných právních podkladů k argumentaci žalovaného o vyloučení možnosti proplacení výdajů čistě z národních prostředků tedy není důvodná.
86. Ve světle uvedeného bylo pro žalovaného dalším hodnotícím postulátem to, že v daném případě existuje reálný předpoklad, že žalobce finanční prostředky z těchto fondů nezíská a že s finančním krytím svého Projektu z evropských fondů nebude úspěšný.
87. Uvedený předpoklad žalovaný opíral o obsah a závěry Auditů, resp. *Follow-up* dopisu a tento (v konečném důsledku klíčový) podklad hodnotil. Městský soud ve shodě s ostatními rozsudky Městského soudu v Praze v obdobných věcech přisvědčuje tomu, resp. přebírá jejich závěry, že probíhající Audit a jeho závěry jsou nepochybně relevantní pro rozhodování žalovaného o žádostech společností z koncernu Agrofert. Tedy shodně jako uvedené rozsudky soud uvádí, že auditní řízení fakticky řešilo otázku rozhodnou i pro posouzení žádosti žalobce, tedy zda Ing. A. B., ve smyslu § 4c zákona o střetu zájmů (potažmo čl. 61 Finančního nařízení) ovládá svěřenské fondy a prostřednictvím nich i společnosti skupiny Agrofert. Také platí, že dopad auditních zjištění se neomezuje jen na dříve vykázané finanční prostředky na projekty, jež jsou v auditním řízení konkrétně šetřeny, jelikož závěry auditorů se mohou zprostředkovaně vztahovat i na administraci nových žádostí o dotace, u nichž je potřeba posuzovat tytéž nebo obdobné otázky. V rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020 zdejší soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti jako určující žalobní námitku posuzoval, zda auditní řízení bylo ukončeno. Žalobce v té věci totiž sám upozorňoval na to, že Závěrečná auditní zpráva v českém jazyce byla českým orgánům doručena dne 5. 2. 2020 a Audit byl proto ukončen (jeho závěry jsou konečné). Městský soud ve zmíněné věci vyšel z auditní procedury a oprávnění auditorů a vzhledem k nejasnému vymezení a úpravě jednotlivých fází auditu v Nařízení č. 1303/2013 se obrátil přímo se žádostí o vyjádření na Evropskou komisi, konkrétně na Generální ředitelství pro regionální a městskou politiku, které jako jedno ze dvou generálních ředitelství Audit vedlo.
88. V uvedeném rozsudku se uvádí, že Evropská komise ve své odpovědi uvedla, že Audit nelze považovat za definitivně ukončený, dokud nebudou přijata všechna doporučení a závěry auditorů. Současně však uvedla, že již Závěrečná auditní zpráva obsahovala konečná auditní zjištění a závěry. Vysvětlila také, že fáze *Follow-up* není další fází kontradiktorního řízení s členským státem, kde by docházelo k dalšímu projednání a korekci závěrů přijatých v Závěrečné auditní zprávě – tyto závěry jsou pro Evropskou komisi definitivní. Fáze *Follow-up*, na níž se odvolával žalovaný, podle Evropské komise slouží již jen ke kontrole přijatých závěrů a doporučení. Městský soud proto v uvedeném rozsudku zhodnotil, že: „*Jakkoli lze tedy dát žalovanému za pravdu v tom, že celá procedura ještě skutečně nebyla definitivně skončena (žaloba na nečinnost byla podána proto, že žalovaný vyčkával na závěr auditní procedury – pozn. soudu), současně platí, že fáze auditu, které následují po vydání Závěrečné auditní zprávy, již nejsou zaměřeny na upřesnění či úpravu přijatých závěrů, ale jen na jejich implementaci ze strany členského státu. Jinak řečeno to znamená, že závěry auditorů, o něž se žalovaný v posuzovaném řízení případně může opírat, získávají definitivní podobu již vypracováním (doručením) Závěrečné auditní zprávy. Následující fáze, kdy české orgány podávají zprávy o přijetí doporučení, případně se proti závěrům obrazují, již tak nejsou ohledně zjištění názoru Evropské komise rozhodné.*“

89. Dle náhledu soudu v nyní projednávané věci byl tedy Audit po obsahové stránce auditních zjištění definitivní, dostatečně vypovídající a „finální“ v tom směru, aby k němu mohlo být přistoupeno jako k zásadní okolnosti ovlivňující správní uvážení žalovaného, tj. z *hlediska významných pochybností o tom, že poskytnutí dotačních prostředků ve fázi podílu státního rozpočtu na prozatímní spolufinancování Projektu nebude následně zátěží pro veřejný rozpočet a nebude tak ztrátou v rozporu s vyhlášeným Programem.*
90. Již v rozsudku pod sp. zn. 14A 49/2020 Městský soud v Praze uvedl, že *„názor Evropské komise na otázku, zda jsou v České republice správně nastaveny řídicí a kontrolní mechanismy při poskytování evropských dotací, které mimo jiné efektivně zabraňují vzniku střetu zájmů, je velmi relevantní pro posouzení žádosti žalobkyně. Závěrečná zpráva komise není sice předběžnou otázkou ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu. Jde však o okolnost, kterou je nutno vzít v potaz, byť rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace je na rozhodnutí žalovaného. Pokud však rozhodnutí žalovaného bude odlišné od názoru Komise, může dojít k situaci, kdy Komise bude krátit platby České republiky na základě čl. 85 Nařízení č. 1303/2013. České republiky tak v důsledku může být neproplacena část prostředků z rozpočtu Evropské unie, případně je bude muset vrátet.“*
91. Kromě uvedeného soud uvedl, že *„žalovaný má přitom povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dle městského soudu veřejným zájemem je také, aby nebyly poskytovány dotace z evropských prostředků, které následně mohou být důvodem pro finanční opravy ve smyslu čl. 85 Nařízení č. 1303/2013. V takovém případě by došlo k negativním důsledkům pro české veřejné rozpočty. Udržování stability veřejných rozpočtů je přitom veřejným zájemem“.*
92. V souvislosti s uvedeným a opakovaně žalovaným zdůrazňovaným důvodem neposkytnutí dotace soud nepřistoupil na námitky žalobce o nepoužitelnosti Auditů, když jeho formální nezávažnost soud v této věci, právě s ohledem na důvody nevyhovění žádosti, nepovažuje za skutečnost, která by zásadním způsobem měla ovlivnit správní uvážení žalovaného. Žalovaný jako řídicí orgán Operačního programu výslovně zodpovídá za řízení operačního programu v souladu se zásadou řádného finančního řízení dle čl. 125 Nařízení č. 1303/2013. Jestliže závěry Auditů již obsahovaly výstupy o střetu zájmů, a v tomto svém obsahu (nikoliv optikou formálního ukončení procedury adresné straně) byl žalovaný jako odpovědný orgán povinen přijmout opatření k zajištění jejich nápravy, pak tyto závěry byly podstatnou okolností, k níž bylo nutné přihlídnout. Tomu je třeba rozumět při uvědomování si a zdůrazňování toho, že šlo o finanční prostředky z evropských fondů. Žalovaný se tedy řídil jak okolností Auditů, tak jeho významem naznačeným již městským soudem.
93. Soud se dále zabýval žalobcem tvrzeným překročením pravomoci Evropské komise. Smysl a účel auditu spočívá v ochraně finančních zájmů EU prostřednictvím kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu ze strany Evropské komise. Pro dosažení tohoto cíle nepostačuje pouhá abstraktní kontrola souladu vnitrostátního procesu poskytování dotací s právem EU. Evropská komise musí též zkoumat, jakým způsobem jsou dotační pravidla fakticky naplňována, protože právě tato skutečnost má přímý dopad na rozpočet EU. Pravomoc Evropské komise je založena § 75 odst. 1 a 2 nařízení č. 1303/2013. Evropská komise jednala v mezích své pravomoci, když provedla audit konkrétních projektů, na jehož základě přijala auditní výstupy. Shodný názor zastává Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 2.

2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, bod 101: „*Namítá-li proto vedlejší účastnice, že Evropská komise v Auditní zprávě nemůže vykládat vnitrostátní právo České republiky, je třeba v návaznosti na čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy uvést, že je úkolem Evropské komise (jinak může čelit žalobě na nečinnost podle čl. 265 SFEU) dohlížet pod kontrolou Soudního dvora EU na uplatňování práva EU (čl. 17 odst. 1 SEU) všemi vhodnými prostředky. Z hlediska čl. 10a Ústavy nelze za jeho porušení považovat to, že Evropská komise sleduje, jak jsou prováděny unijní předpisy v podmínkách členského státu, a to zejména na základě poznatků o jejich (přímé či zprostředkované) aplikaci správními úřady a soudy.*“ Žalovaný proto neměl důvod jakkoliv zpochybňovat pravomoci Evropské komise.

94. Ohledně práva žalobce na obhajobu soud uvádí, že auditní výstupy byly součástí správního spisu a žalobce se k nim mohl vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, jak také učinil. V tomto ohledu nebyl žalobce zkrácen na svém právu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). Pokud žalobce namítá vady řízení a nemožnost své obhajoby proti Audit, resp. že postrádá vypořádání přijatelnosti a věcné správnosti auditních výstupů, soud nepovažuje tento nedostatek za vadu v řízení o žádosti před žalovaným. Dle náhledu soudu s ohledem na povahu tohoto řízení, kdy závěry Audit implikovaly reálnou hrozbu narušení významného veřejného zájmu, nebylo na žalovaném, aby se zabýval výhradami žalobce proti Audit, aby prověřoval či korigoval proceduru Audit. Žalovaný vzal právem Audit jako významnou okolnost v potaz pro své uvážení, když Závěrečná auditní zpráva byla vydána v rámci pravomoci Evropské komise a nadto v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo dokazováním v řízení o nečinnostní žalobě u Městského soudu v Praze známo její stanovisko stvrzující finální a konečná zjištění Audit.
95. Zásadním ve věci bylo, že žalovaný své rozhodování o žádosti vedl v duchu vnitrostátních a evropských předpisů, které mu ukládají povinnost hospodárného nakládání s veřejnými prostředky, prověření, zmírnění či vyloučení finančních rizik připravované operace (§ 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, § 26 odst. 1 písm. a) zákona o finanční kontrole, či povinnost předcházet nesrovnalostem jako uplatnění principu prevence dle čl. 122 odst. 2 Nařízení 1303/2013 a dodržování principu rovnost a rovného zacházení (čl. 127 odst. 1 Nařízení 1303/2013). Soud v tomto směru odkazuje na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný tyto předpisy považoval za zásadní pro hodnocení role a významu předmětného Audit, ale i pro odhlédnutí od vlastního hodnocení střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, a současně jako rozhodný důvod svého správního uvážení o nevyhovění Žádosti žalobce.
96. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ve sledu uvedených právních předpisů, dokumentace k dotaci a ověření Audit soudem (tj. řádného procesu, který správní uvážení ve smyslu i žalobcem poukazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9Ads 83/2014 provází) žalovaný zvažoval riziko a nezbytnost předcházení nesrovnalostem (čl. 2 odst. 36 Nařízení 1303/2013) v situaci, kdy by měl Žádosti o dotaci vyhovět přesto, že měl důvodně za to, že předmětná dotace na Projekt nebude žalobci z rozpočtu EU vyplacena. Přiznání dotace, kdy by mělo dojít k poskytnutí finančního příspěvku z rozpočtu Evropské unie společně se skupiny Agrofert, pokud byl v té době pan Ing. A. B., veřejným funkcionářem, by tak bylo rozporné se závěry předmětného Audit Evropské komise, když

Komise českým orgánům sdělila, že takové výdaje jsou nezpůsobilé k poskytnutí příspěvku a nebudou proplaceny (č. REGC414CZ0133).

97. Soud se také odchýlil od náhledu v některých rozsudcích Městského soudu v Praze v obdobných věcech, totiž v tom, že odkaz žalovaného na § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, resp. § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole a na něj navazující vyhláška č. 416/2004 Sb., jež rovněž zdůrazňují povinnost prevence, resp. hospodárného nakládání s rozpočtovými prostředky, je jen podpůrný. Tato ustanovení jsou zásadní a relevantní v situaci, pokud by měly být „dotčeny“ prostředky státního rozpočtu. Žalovaný zcela respektoval svoji úlohu, odpovědnost a své povinnosti při rozhodování v oblasti dotací, na které není právní nárok. Přitom důvod nevyhovění žádosti, spočívající v obavě, že s ohledem na spolufinancování by navrácení vyplacených prostředků do státního rozpočtu České republiky mohlo být ohroženo, vychází zcela relevantně ze závěrů Auditů, které ostatně za významné pro rozhodování žalovaného nezpochybnil Městský soud v Praze ani v ostatních rozsudcích, týkajících se žádostí o dotaci společností z koncernu Agrofert.
98. Městský soud v této věci, ostatně jako i v rozsudku např. pod sp. zn. 17A 130/2021, 14A 49/2020, 18 A 6/2020..., jakož i v dalších rozsudcích má za to, že žalovaný mohl a měl k auditním zjištěním přihlížet a mohl z nich nepochybně vycházet. V tomto ohledu soud také shodně jako v uvedených rozsudcích i v této věci poukazuje na odpovědnost členských států podle čl. 74 odst. 1 Nařízení č. 1303/2013 v oblasti řízení, kontroly a auditu, když podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že členské státy musí zajistit účinné fungování systémů řízení a kontroly programů. To nepochybně, i s ohledem na Ústavním soudem zdůrazněné závazky členských států z pohledu unijní právní úpravy (nález sp. zn. Pl. ÚS 4/17), znamená, že členské státy musí postupovat tak, aby si při administraci operačních programů počínaly plně v souladu se zněním, ale i smyslem unijních předpisů, včetně toho, jak jsou tyto unijními orgány vykládány. Takový postup v obecné rovině konvenuje rovněž požadavku ochrany veřejného zájmu, zde v podobě řádného nakládání s unijními i národními finančními prostředky, a také ochrany hospodářské soutěže na vnitřním trhu.
99. V uvedeném směru žalovaný vycházel i z judikatury Ústavního soudu k uplatnění principu prevence v nálezu Pl. ÚS 12/14, v němž se Ústavní soud vyjádřil v oblasti dotací nejen k principu předcházení vzniku porušení rozpočtové kázně, ale také k interpretaci národních právních předpisů v souladu s principy integrace a spolupráce unijních orgánů a orgánů členského státu. V této souvislosti soud nemůže nezmínit čl. 6 Nařízení 1303/2013, které stanoví, že operace podporované z fondů ESI jsou v souladu s platným právem Unie a členských států týkajícím se jeho uplatňování (dále jen "použitelné právo"). Použitelným právem je čl. 61 odst. 1 Finančního nařízení, na které napadené rozhodnutí rovněž odkazuje, a které stanoví, že *„účastníci finančních operací ve smyslu kapitoly 4 této hlavy a jiné osoby, včetně vnitrostátních orgánů na všech úrovních, podílející se na plnění rozpočtu v přímém, nepřímém a sdíleném řízení, včetně přípravy na tuto činnost, na auditu nebo na kontrole, se zdrží jakéhokoli jednání, jež by mohlo uvést jejich zájmy do střetu se zájmy Unie. Příjmomu rovněž vhodná opatření, která u funkcí v rámci jejich odpovědnosti zamezí vzniku střetu zájmů a která řeší situace, jež lze objektivně vnímat jako střet zájmů“*. Podle odst. 3 uvedeného Finančního nařízení *„pro účely odstavce 1 ke střetu zájmů dochází, je-li z rodinných důvodů, z důvodů citových vazeb, z důvodů politické nebo národní přízvětnosti, z důvodů hospodářského zájmu*

nebo z důvodů jiného přímého či nepřímého osobního zájmu ohrožen nestranný a objektivní výkon funkcí účastníka finančních operací nebo jiné osoby podle odstavce 1“.

100. S ohledem na uvedené a na důvody napadeného rozhodnutí se soud v této věci odchýlil od náhledu soudu v jiných rozsudcích, kterými soud vedl žalovaného k posouzení střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů v zásadě jen proto, že dle těchto rozsudků žalovaným posuzovaný Audit nepředstavoval v době vydání napadeného rozhodnutí formálně definitivní a právně závazný dokument, a že takovým dokumentem nebyl ani dokument doručený českým orgánům v srpnu 2020 - tzv. interruption letter – dopis o přerušení plateb dle čl. 83 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1303/2013, jenž se nachází i ve správním spise, a který již ohrožení státního rozpočtu signalizuje.
101. Oproti uvedenému je Městský soud toho názoru, že obsah Auditů, ačkoliv jeho procedura nebyla formálně dotažena do jeho závaznosti tak, jak naznačuje Tribunál v rozsudku ve věcech T-101/21 a T-213/21 z hlediska procesní projednatelnosti žaloby v uvedených věcech, pak nemění nic na podstatných důvodech napadeného rozhodnutí. Jímí je skutečnost, že materiální obsah Auditů představuje ohrožení finančního krytí Projektu v rámci Operačního programu, se závažným důsledkem pro státní rozpočet a přenesení finanční zátěže na tento rozpočet. To vše při vědomí, že se tak děje v rozporu s Výzvou a Programem, a současně při i primárním předpokladu po správním uvážení žalovaného, že žalobce nemá na dotaci právní nárok. Uvedené ohrožení umocňuje nikoliv zanedbatelná skutečnost, mající rovněž vliv a význam pro posouzení *míry rizika a tedy současně i míry prevence*, a tou je rozsah požadovaných dotačních prostředků, kdy žádost žalobce v této věci je jednou z mnoha žádostí společnosti Agrofert, na kterou se vztahují závěry Auditů. Ve fázi rozhodování o možnosti poskytnutí dotace je úvaha žalobce, jdoucí až do prozatím nepředvídaných následků případné obhajoby České republiky proti případným finančním korekcím ze strany Komise, jen hypotézou, která jako taková, byť by byla formálně a procesně rozhodná pro projednatelnost žaloby u Tribunálu SDEU, nemůže převážit nad okolnostmi, které vyšly najevo v tomto předmětném řízení. V něm byl žalovaný odpovědný za předcházení nesrovnalostem a za řádné finanční řízení v souladu s Finančním nařízením.
102. Soud tedy ani okruhu žalobních námitek, týkajících se povahy, významu a použitelnosti Auditů včetně překročení pravomoci Evropské komise, nepřisvědčil.
103. Na základě uvedeného soud nevešel ani na námitky žalobce ohledně nemožnosti překlenout věcné vady v posouzení auditorů euro-konformním výkladem. Předně žalovaný nebyl oprávněn korigovat věcné výstupy auditů, nýbrž jen posuzovat, zda jsou závažnou okolností, mající vliv na uvážení o poskytnutí dotace a kdy takovou závažnost v institucionální, obsahové a rizikové povaze Auditů nalezl. Oproti tomu se žalovaný nemohl řídit rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje jako rozhodnutím o předběžné otázce, že Ing. A. B., neovládá společnosti náležející do koncernu Agrofert. Soud připomíná, že zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020, bod 67, uvedl: *„Na výše uvedeném závěru ničeho nemění ani žalobcem předložené rozhodnutí KÚSK, které dospělo k závěru, že nebylo prokázáno žádné jednání Ing. A. Babiše, které by svědčilo o tom, že se dopustil přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů. K tomu je potřeba předně uvést, že příslušný orgán rozhodoval pouze ve věci přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, tedy ve věci jednání, jež mělo být v rozporu s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů,*

omezujícího „vlastnictví médií“ veřejnými funkcionáři, a nijak se přímo nevyjadřoval k naplnění podmínky § 4c zákona o střetu zájmů z pohledu rozhodování o poskytnutí dotace. Jeho závěry tudíž nejsou pro nyní posuzovanou věc rozhodující. [...]; nehledě na skutečnost, že tyto závěry byly zpochybněny i NSZ, jež rozhodnutí KÚSK označilo za nezákonné, byť nakonec nejvyšší státní zástupce nepodal žalobu ve veřejném zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s.“

104. Žalobce nadto ve své námitce rozporu euro - konformního výkladu střetu zájmů s evropským právem odhlíží od toho, že nejde o překlenutí střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů jiným euro-konformním výkladem, nýbrž jde o přijetí výsledku pravomoci Evropské komise v auditní proceduře sledovat, jak jsou prováděny unijní předpisy v podmínkách členského státu. Nehledě na již zmíněný ústavní princip interpretace v souladu s unijními principy, v dané věci týkajícími se předcházení vzniku nesrovnalostí, který vyplývá z Nařízení 1303/2013. S poukazu žalobce na Pokyny k zabránění střetu zájmů a čl. 61 Finančního nařízení, soud uvádí, že právě vyhodnocení těchto Pokynů samotným žalobcem svědčí o jejich souladu s tímto článkem. Žalovaný se tak proti žalobní námitce v tomto směru zcela zřetelně vymezil ve vyjádření k žalobě, a to v souladu s namítaným zněním Pokynů.
105. Soud k aplikaci čl. 61 Finančního nařízení, pojednávajícího o střetu zájmů, jak je již citováno výše uvádí, že tento článek míří, mimo jiné, i na vnitrostátní orgány na všech úrovních podílejících se na rozpočtu (odst. 1) s tím, že ke střetu zájmů dochází také z důvodu ohrožení nestranného a neobjektivního výkonu funkcí osoby dle odst. 1, mimo jiné i z důvodů hospodářského zájmu nebo i nepřímého osobního zájmu (odst. 3). Uvedené nařízení je závazným a přímo použitelným předpisem unijního práva a je důležitý i jeho další obsah. Podle čl. 3.2.2. se čl. 61 Finančního nařízení vztahuje na jakýkoli krok učiněný kýmkoli, kdo je odpovědný za rozhodovací proces související s plněním rozpočtu EU a/nebo kdo tento proces může řídit a/nebo jej ovlivňovat. Jejich podíl však musí být dostatečně významný: osoba musí mít určitou míru prostoru pro uvážení nebo kontrolu nad plněním rozpočtu (tj. pravomoc jednat nebo dávat pokyny těm, kdo jednají; poskytovat poradenství nebo stanoviska těm, kdo jednají). V následujících ustanovení článku se uvádějí příklady osob na jakékoli úrovni podílejících se na plnění rozpočtu EU, včetně přípravy na tuto činnost, tudíž spadajících do oblasti působnosti článku 61., např. člen vlády, který má přímou nebo nepřímou pravomoc dávat pokyny nebo ovlivňovat orgán nebo útvar, jenž spravuje finanční prostředky EU (relevantní to je v případě, že existuje riziko, že tato pozice vyvolá konkrétní situace, při kterých by mohlo dojít ke střetu zájmů nebo které by jako střet zájmů mohly být vnímány).
106. Pokud tedy žalovaný své uvážení při znalosti postavení majitele společnosti Agrofert založil na postačujícím obsahu Auditů, který vycházel z uvedených unijních předpisů, pak dle soudu vycházel z přílehlavých právních předpisů. Dodržel tak jak čl. 122 odst. 2 Nařízení 1303/2013, tak i základní zásady správního řízení dle § 2 odst. 2 a 4 správního řádu a náhled Ústavního soudu na souladnou interpretaci právních předpisů EU.
107. Soud dodává, že se v tomto řízení neodchýlil ani v posouzení návrhů žalobce (v žalobě a v replice) na položení předběžné otázky SDEU od jiných senátů zdejšího soudu, kdy čl. 72 až 75 nařízení č. 1303/2013 nebrání výkonu práva žalobce na obhajobu, protože se týkají procedury, v níž žalobce vůbec nevystupuje. Nadto soud v tomto řízení právě z důvodu povahy sporu a s přihlédnutím k tomu, že jeho výsledek je možný napadnout opravným

prostředkem, neshledal nutnost ani povinnost sám se obrátit na SDEU s návrhem na posouzení předběžné otázky.

108. Ani námitka žalobce dovolávající se aplikace ust. § 14 správního řádu ohledně podjatosti osob podílejících se na auditní proceduře nemohla procesně obstát. Auditní šetření není správním řízením podléhajícím vnitrostátní úpravě dle správního řádu a úřední osoby podílející se na auditu, pokud jimi vůbec byly členové těch politických stran České republiky, k nimž se námitka vztahuje, nejsou úředními osobami rozhodujícími v tomto přezkoumávaném řízení o žádosti o dotaci. Proto uvedenou námitku je třeba spíše chápat jako zpochybnění zákonnosti celé auditní procedury, tj. zpochybnění Auditů jako aktu použitelného k posouzení žádosti žalobce. V uvedeném směru soud odkazuje na výše uvedené pasáže rozsudku, v nichž se s použitelností Auditů vypořádal, včetně pravomoci Evropské komise a možné obhajoby žalobce proti aktu Evropské komise v jiném řízení.
109. Na základě uvedeného soud shrnuje posouzení předpokladů pro správní uvážení žalovaného o žádosti takto:
110. V řízení o žádosti byla zvážena všechna podstatná a relevantní kritéria pro správní uvážení v této věci, tj. nenárokovost dotace, stanovené financování projektu z evropských fondů, závaznost Nařízení EU o povinnosti předcházet nesrovnalostem, povinnosti zakotvené vnitřními národními předpisy k posouzení finančních rizik a zajištění hospodárného výkonu státní správy, a současně i dokazování Městského soudu v Praze v řízení o nečinnostních žalobách, vycházející z ověření přímo u Evropské komise definitivního závěru Auditů (č. REGC414CZ0133) v jeho klíčovém materiálním pojetí a jeho relevantní aplikaci pro rozhodování o žádostech společností z koncernu Agrofert, kdy auditní řízení řešilo otázku střetu zájmů Ing. A. B.
111. Uvedené předpoklady, s přihlédnutím k judikatuře Ústavního soudu na administraci operačních programů v souladu se zněním, ale i smyslem unijních předpisů, vedly soud v nyní projednávané věci k závěru, nepřiklonit se k tomu, aby jako v ostatních obdobných věcech soud vedl žalovaného k vlastnímu posouzení střetu zájmů podle § 4c zákona o střetu zájmů, neboť to by nemohlo nic změnit na zásadním důvodu napadeného rozhodnutí, vyvozeném z posouzení střetu zájmů v rámci administrace Operačního programu Evropskou komisí, jímž je v důsledku tohoto posouzení ohrožen státní rozpočet. Tímto zásadním důvodem je v souladu s aplikací národních i evropských předpisů a jejich sjednoceným výkladem i ve smyslu unijních předpisů žalovaným v napadeném rozhodnutí akcentovaná opatrnost a prevence při poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu České republiky i z rozpočtů Evropské unie, vycházející z okolností, které ve svém souhrnu důvodně nasvědčují tomu, že taková dotace nebude ze státního rozpočtu Evropské Unie vyplacena.
112. Na základě všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný v napadeném rozhodnutí o zamítnutí Žádosti žalobce o dotaci vycházel z náležitého zjištění všech relevantních skutkových okolností i právních předpokladů nezbytných pro odpovědné posouzení žádosti žalobce a ve svém správním uvážení tak nevybočil z mezí logického usuzování. Soud proto napadené rozhodnutí neshledal ani nezákonným.

V. Závěr a náklady řízení

113. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
114. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K požadavku žalovaného na náhradu nákladů řízení soud připomíná ustálenou judikaturu správních soudů, podle které náklady nepřevyšující náklady běžné úřední činnosti se žalovanému správnímu orgánu nepřiznávají (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2023

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu